

— Добре, — казалъ Знамъ-Мога, — почакай малко. И той отишълъ въ близката гора. Уловилъ единъ заякъ, скрилъ го подъ мишница и се върналъ на морския бръгъ.

— Сега да тичаме, — рекълъ Знамъ-Мога.

Морскиятъ дяволъ се приготвилъ.

Знамъ - Мога изви-
калъ: „Хайде“ и пусналъ заяка. Морскиятъ дяволъ помислилъ, че ще бжде преваренъ и се впусналъ съ всичка сила. Тичалъ, тичалъ и следъ три дни, капналъ отъ умора, пристигналъ на сжщото мѣсто. А тамъ седи Знамъ-Мога.

— И-хи! . . . откога съмъ пристигналъ, приятелю! — рекълъ му той.

Морскиятъ дяволъ изгубилъ облога. Той далъ на Знамъ-Мога колкото пари искалъ и се гурналъ въ морето.

Знамъ - Мога се върналъ въ домътъ на Магарешката глава съ пълна кисия пари.



— На ти, господарю, паритѣ, — извикалъ той, — взехъ ги отъ проклетия дяволъ. Сега и ние да се разплатимъ.

Магарешката глава нѣ-
мало какво да прави, при-
ближилъ се до Знамъ-
Мога.

Знамъ — Мога дигналъ ржка и му ударилъ единъ плесникъ, ама такъвъ силенъ, че предъ очитѣ на Магарешката глава засвѣтлѣли искри.

Знамъ - Мога му казалъ:

— Единъ плесникъ ти прощавамъ. Него ще получишъ пъкъ отъ другъ слуга, когото вземешъ безъ пари да ти слугува.